

**JANET
EVANOVICH**

**YHDESTOISTA
HETKI**

WSOY

JANET EVANOVICH

YHDESTOISTA HETKI

SUOMENTANUT TERHI VARTIA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Eleven on Top

© Evanovich, Inc. 2005
Suomenkielinen laitos © Terhi Vartia ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40924-4

Painettu EU:ssa

Tämä kirja on Jan-Jen-tuotantoa ja syntynyt erinomaisen kustannustoimittajan Jen Enderlinin supervoimien ansiosta.

Kiitos Shanna Littlejohnille ehdotuksesta kirjan nimeksi.

1

Nimeni on Stephanie Plum. Kun olin kahdeksantoista, pääsin töihin hodarikioskille Jersey'n ranta-alueelle. Kioskin nimi oli Dave's Dogs, ja tein iltavuoroa, jossa kioskia piti pikkuhiljaa alkaa sulkea noin puoli tuntia ennen sulkemisaikaa, jotta ehtisin siivota paikat päivävuorolaisia varten. Teimme chilihodareita, juustohodareita, hapankaalihodareita ja tulisia papuhodareita. Ne grillattiin isossa grillissä, jossa oli pyörivät vartaat. Vartaissa pyöri nakkeja päivät pitkät.

Kioskin omistaja oli Dave Loogie, ja hän tuli iltaisin paneemaan oven lukkoon. Hänellä oli tapana tarkistaa roskat, jotta mitään käyttökelpoista ei vain olisi heitetty pois, ja laskea grilliin jääneet nakit.

»Pitää suunnitella», Dave sanoi minulle joka ilta. »Jos grillissä on sulkemisaikaan sinun jäljiltäsi yli viisi nakkia, saat kenkää ja otan tilallesi jonkun, jolla on isommat tissit.»

Joka ilta viisitoista minuuttia ennen sulkemisaikaa ja ennen kuin Dave ehti paikalle, söin sitten hodareita. Ei kovin viisasta, kun ottaa huomioon, että tein illat töitä hodarikioskissa ja päivät rannalla paljastavassa uimapuvussa. Yhtenä iltana söin neljätoista hodaria. No, ehkä yhdeksän, mutta neljältoista se tuntui. Oli miten oli, liian monta. Mitäpä sitä ei työpaikkansa eteen tekisi.

Vuosien ajan hodarikioski piti kärkipaikkaa listallani kaikkien aikojen surkeimmista työpaikoista. Tänä aamuna pää-

tin, että nykyinen työni oli lopulta saanut kunnian syrjäyttää hodarikioskin listaykkösen paikalta. Olen palkkionmetsästäjä. Eli takuuluottoagentti, jos se vaikka kuulostaisi pätevämmältä. Olen töissä Vinnie-serkkuni takuuluottotoimistossa Chambersburgin kaupunginosassa Trentonissa. Tai siis olin siellä töissä. Otin loparit puoli minuuttia sitten. Luovutin väännetyn virkamerkkini, jonka olin ostanut netistä. Palautin käsiraudat. Ja heitin keskeneräisten tapausten kansiot Connien pöydälle.

Vinnie kirjoittaa takuusitoumukset. Connie hoitaa papeurityöt. Apurini Lula arkistoi, kun sille päälle sattuu. Ja minä ja uskomattoman seksikäs, uskomattoman komea pahis nimeltä Ranger metsästimme niitä idiootteja, jotka eivät ilmesty oikeudenkäyntiinsä. Siis metsästimme tähän päivään saakka. Puoli minuuttia sitten kaikki idiootit siirtyivät Rangerille.

»Armoa», Connie sanoi. »Et voi ottaa lopareita. Keskeneräisiä tapauksia on vino pino.»

»Anna ne Rangerille.»

»Ranger ei ota halpoja juttuja. Pelkästään ne, joissa on isot riskit.»

»Anna ne Lulalle.»

Lula seurasi kinasteluamme käsi lanteilla. Lula on XL-kokoinen musta nainen, joka oli tänään ahtautunut M-koon leopardikuvioisiin trikoisiin. Ja hassuinta on, että omalla tavallaan Lula näyttää eläinprinttitrikoissaan tosi hyvältä.

»Mikä ettei», Lula sanoi. »Voin pyydystä ne ketkut. Pyydystä ja piiskata. Paitsi että sinua tulee ikävä», hän sanoi minulle. »Mitä ihmettä teet, jos et ole täällä töissä? Ja mistä tämä nyt tuli?»

»Katso minua!» sanoin. »Miltä näyttää?»

»Sotkuiselta», Lula sanoi. »Saisit pitää itsestäsi parempaa huolta.»

»Jahtasin Sam Sporkya tänä aamuna.»

»Melonipää-Sporkya?»

»Jep. Melonipäätäpä hyvinkin. Juoksin mokoman perässä kolmen pihan poikki. Yksi koira repi reiän farkkuihini. Joku hullu vanha tati ampui kohti. Ja lopulta taklasin Sporkyn Tip Top -kahvilan takapihalla.»

»Eli roskispäivä», Lula sanoi. »Haiset kummalliselta. Ja ah-terissasi on mönjää, joka näyttää sinapilta. Toivottavasti se on sinappia.»

»Jalkakäytävän reunassa oli jätösäkkejä, ja Melonipää kaa-toi minut niiden päälle. Tuli aikamoinen sotku. Ja kun lopulta sain käsiraudat kiinni, se ääliö sylkäisi minua päin!»

»Siitä siis tuo limamöykky tukassasi?»

»Ei voi olla. Hän sylkäisi kenkääni. Onko tukassakin jo-takin?»

Lulaa puistatti.

»Kuulostaa normipäivältä», Connie sanoi. »Vaikea uskoa, että otat lopputilin Melonipään takia.»

En itse asiassa tiedä, miksi tarkalleen ottaen otin loppu-tilin. Vatsaa vääntää aamulla noustessa. Ja illalla maate mennessä mietin, mitä elämästäni tulee. Olen ollut palkkionmet-sästäjänä jo jonkin aikaa, enkä ole varsinaisesti maailman pa-ras. Palkka riittää hädin tuskin vuokraan. Hullut tappajat ovat väijyneet minua, alastomat lihavat miehet ilkkuneet, minua on heitetty palopommilla, päälleni on syljetty, huudeltu ki-rouksia, nylkyttävät koirat ovat jahdanneet, kanadanhanhet ovat hyökänneet kimppuuni, olen kierinyt jätteissä ja autoni romuttuvat huolestuttavaa tahtia.

Ja ehkä osasyys vatsanväänneisiini ovat myös kaksi elämäni miestä. Kumpikin on Se Oikea. Ja kumpikin on Se Väärä. Molemmat hiukan pelottavia. Enkä tiedä, haluanko suhdetta kummankaan kanssa. Eikä minulla ole harmainta hajua, miten valita heidän väliltään. Toinen haluaa kanssani naimisiin, toisinaan. Hänen nimensä on Joe Morelli, ja hän työskentelee poliisina Trentonissa. Ranger on se toinen, enkä tiedä mitä hän minusta haluaa, paitsi riisua vaatteeni ja saada kasvoilteni leveän hymyn.

Sitten on vielä viesti, joka pari päivää sitten oli työnnetty oveni alitse. OLEN PALANNUT. Mitä hittoa se tarkoitti? Ja seuraava viesti löytyi autoni tuulilasista. LUULITKO ETTÄ OLEN KUOLLUT?

Elämäni on mennyt liian omituiseksi. On muutoksen aika. Aika hankkia järkevämpi työpaikka ja tehdä tulevaisuuteen liittyviä päätöksiä.

Connien ja Lulan huomio siirtyi minusta ulko-ovelle. Taikuuottotoimisto sijaitsee Hamilton Avenuella. Se on pieni kahden huoneen liiketila, jonka perällä arkistokaappien takana on sotkuinen varastotila. En kuullut oven käyvän. Enkä kuullut askelia. Eli joko Connie ja Lula näkivät harhoja tai Ranger oli saapunut paikalle.

Ranger on suuri arvoitus. Hän on puoli päätä pitempi kuin minä, liikkuu kuin kissa, niittaa roistoja päivät pitkät, pukeutuu vain mustaan, tuoksuu seksikkäältä ja on pelkkää treenattua lihasta. Tumma iho ja kirkkaat, ruskeat silmät ovat kuubalaisten esi-isien perintöä. Hän oli ennen armeijan erikoisjoukoissa, eikä hänestä kukaan juuri sen enempää tiedäkään. Ja haloo: jos tuoksu siltä kuin hän ja näyttää siltä kuin hän, kuka mistään muusta piittäisikaan?

Pystyn yleensä aistimaan Rangerin, kun hän seisoo takanani. Hän ei jätä juuri tilaa väliimme. Tänäpä Ranger kuitenkin pysyi kauempana. Hän kurkotti ohitseni ja lasi kansion ja paperilapun Connien pöydälle.

»Toimitin Angel Robbien poliisiasemalle eilen iltana», hän sanoi Connielle. »Voit lähettää sekin suoraan Rangemaniin.»

Rangeman on Rangerin yritys. Se sijaitsee toimistorakennuksessa Trentonin keskustassa ja on erikoistunut turvajärjestelmiin ja karkureiden kiinniottamiseen.

»Minulla on iso uutinen», Lula sanoi Rangerille. »Olen saanut ylennyksen palkkionmetsästäjäksi, koska Stephanie otti juuri loparit.»

Ranger nyppi pari hapankaalinsuikaletta paidastani ja heitti ne Connien roskakoriin. »Oikeastiko?»

»Oikeasti», sanoin. »Otin lopputilin. Taistelu rikollisuutta vastaan riittää. Olen kierinyt jätteissä viimeistä kertaa.»

»Vaikea uskoa», Ranger sanoi.

»Aion mennä töihin nappitehtaaseen», sanoin hänelle. »Etsivät kuulemma työntekijöitä.»

»En ole mikään siivoushullu», Ranger sanoi minulle tuijottaen hiuksiini juuttunutta möykkyä, »mutta nyt tekisi kovasti mieli viedä sinut kotiin ja valella letkulla päästä varpaisiin.»

Suutani kuivasi. Connie puri alahuultaan, ja Lula leyhytteli itseään arkistokansiolla.

»Kiitos tarjouksesta», sanoin Rangerille. »Ehkä joku toinen kerta.»

»Beibi», Ranger sanoi hymyillen. Hän nyökkäsi Lulalle ja Connielle ja lähti.

Kukaan ei sanonut mitään ennen kuin hän oli ajanut tiehensä kiiltävänmustalla Porsche Turbollaan.

»Taisivat housut kastua», Lula sanoi. »Oliko tuo nyt sitä kaksimielistä huumoria?»

Ajoin takaisin kotiin, kävin suihkussa ihan itsekseni ja pu-keuduin valkoiseen olkaimettomaan toppiin ja lyhythamei-seen jakkupukuun. Vedin kymmensenttiset mustat korko-kengät jalkaan, pöyhin melkein olkapäille ulottuvia kiharia ruskeita hiuksiani ja lisäsin vielä kerroksen ripsiväriä ja huu-lipunaa.

Ansioluettelon tulostamiseen tietokoneelta ei mennyt kuin hetki. Se on säälettävän lyhyt. Valmistuin keskinkertai-silla arvosanoilla Douglass Collegesta. Työskentelin alusvaat-teiden sisäänostajana halpahallissa muutaman vuoden. Sain potkut. Pyydystin paskiaisia Vinnie-serkulleni. Halusin esi-miesasemaan laadukkaassa yrityksessä. Olemme kylläkin Jer-seyssä, eikä laadukkuus täällä välttämättä ole kansallista tasoa.

Nappasin ison mustanahkaisen olkalaukkuni ja huusin heiheit kämppäkaverilleni, Rex-hamsterille. Rex asuu terraa-riossa keittiön työtasolla. Rex elää lähinnä öisin, joten olem-me kuin kaksi laivaa, jotka kohtaavat yössä. Toisinaan hem-mottelen Rexiä pudottamalla juustonaksun sen terraarioon, jolloin se tulee ulos soppapurkistaan. Sen monimutkaisem-maksi suhteemme ei käy.

Asun karun, kolmikerroksisen kerrostalon toisessa kerrok-sessa. Ikkunastani avautuu näköala parkkipaikalle, mikä so-pii minulle. Muut asukkaat ovat lähinnä eläkeläisiä. He istu-vat kotona television ääressä jo ennen auringonlaskua, joten parkkipaikka on öisin hiljainen.

Lähdin asunnostani ja lukitsin oven. Menin hissillä pie-neen eteisaulaan, kävelin ulos pariovista ja parkkipaikan

poikki autolleni. Nykyinen autoni on tummanvihreä Saturn SL2. Se oli alennuksessa Reilun Georgen käytettyjen autojen liikkeessä. Olisin halunnut Lexus SC430:n, mutta Reilun Georgen mielestä Saturn sopi paremmin tiukkaan budjettiini.

Istuin ratin taakse ja käynnistin auton. Olin matkalla hakemaan töitä nappitehtaasta, ja minua masensi. Yritin sanoa itselleni, että tämä olisi uusi alku, mutta oikeasti tilanne tuntui lähinnä surulliselta lopulta. Käännyin Hamilton Avenuelle ja ajoin parin korttelin päähän Tasty Pastry -leipomoon ajatellen, että donitsi voisi piristää mieltäni.

Viisi minuuttia myöhemmin seisoin jalkakäytävällä leipomom edessä donitsipussi kädessä ja kasvokkain Morellin kanssa. Hänellä oli yllään farkut, kuluneet buutsit ja musta v-aukkoinen neulepaita mustan t-paidan päällä. Morelli on yli 180 senttiä vähärasvaista, tiukkaa lihasta ja kuumaa italialaista libidoa. Hän on kunnan jerseyläispoika mutta fiksu, eikä häntä kannata ärsyttää... paitsi jos sattuu olemaan minä. Olen häرنänyt Morellia koko ikäni.

»Ajoin tästä ohi ja näin, kun menit leipomoon», Morelli sanoi. Hän seiso i hyvin lähellä minua ja katseli hymyillen donitsipussiani. »Suklaalla kuorrutettuja, kermatäytteisiä?» hän kysyi ja tiesi jo vastauksen.

»Tarvitsin lohturuokaa.»

»Olisit soittanut minulle», hän sanoi ja venytti sormellaan valkoisen toppini yläreunaa ja kurkisti sisään. »Tiedän täsmälleen, mikä sinua lohduttaisi.»

Olen aina välillä asunut Morellin kanssa, ja tiesin, että hän oli oikeassa. »Iltapäivällä on kaikenlaista tekemistä, ja donitseihin menee vähemmän aikaa.»

»Kultaseni, en ole nähnyt sinua moneen viikkoon. Voisin tehdä uuden nopeusennätyksen lohduttamisessasi.»

»No joo, mutta se lohduttaisi enemmän *sinua*», sanoin, avasin donitsipussin ja tarjosin myös Morellille. »Entä minun lohduttamiseni?»

»No sehän olisi etusijalla.»

Haukkasin donitsia. »Houkuttelevaa, mutta ei nyt. Olen menossa työhaastatteluun nappitehtaalle. Olen saanut tarpeekseni takuuluottobisneksestä.»

»Koska tämä tapahtui?»

»Noin tunti sitten», sanoin. »No, ei minulla varsinaisesti ole haastattelua sovittuna, mutta Karen Slobodsky on töissä henkilöstöosastolla ja sanoi, että voisin mennä hänen puheilleen, jos joskus tarvitsisin töitä.»

»Minä voisin tarjota sinulle töitä», Morelli sanoi. »Palkka ei olisi kummoinen, mutta edut sitäkin paremmat.»

»Vau», sanoin, »toiseksi pelottavin tarjous, minkä tänään olen saanut.»

»Mikä se pelottavin oli?»

En pitänyt viisaana kertoa Morellille Rangerin tarjouksesta pestä minut letkulla. Morellilla oli ase vyökotelossa, ja Ranger piti aseita eri puolilla kehoaan. Ei tuntunut hyvältä idealta sanoa jotain sellaista, mikä voisi kiihdyttää kilpailua heidän välillään.

Nojauduin Morellia vasten ja suutelin häntä kevyesti suulle. »Niin pelottava, ettei siitä voi puhua», sanoin. Morelli tuntui miellyttävältä minua vasten ja maistui donitsilta. Liu'utin kielenkärkeäni pitkin hänen alahuultaan. »Nam», sanoin.

Morellin sormet painautuivat jakkuni selkämykseen. »*Nam* ei oikein riitä kuvaamaan sitä, miltä minusta tuntuu.

Ja sen, miltä minusta tuntuu, ei pitäisi tapahtua jalkakäytävällä leipomon edessä. Ehkä voisimme nähdä illalla.»

»Ja syödä pitsaa?»

»Joo, sitäkin.»

Olin pitänyt taukoa sekä Morellista että Rangerista siinä toivossa, että saisin tunteeni jotenkin järjestykseen, mutta edistystä ei ollut juuri tapahtunut. Tuntui kuin olisin joutunut valitsemaan syntymäpäiväkakun ja jättimäisen margaritan väliltä. Miten muka valita vain toinen? Ja luultavasti pärjäisin paremmin ilman kumpaakaan, mutta hitto, eihän se olisi hauskaa.

»Okei», sanoin. »Nähdään Pino'sissa.»

»Entä jos nähtäisiin minun luonani. Telkkarista tulee Met-sin peli ja Bobilla on ikävä sinua.»

Bob on Morellin koira. Se on iso, keltainen ja ihanan rustistettava takkaturkkinen peto, jolla on syömishäiriö. Bob syö mitä tahansa.

»Epäreilua», sanoin. »Käytät Bobia syöttinä, jotta saisit minut luoksesi.»

»Niin», Morelli sanoi. »Mitä sitten?»

Huokaisin. »Tulen kuuden maissa.»

Ajoin parin korttelin verran Hamiltonia ja käännyn vasemmalle Olden Avenuelle. Nappitehdas on aivan kaupungin rajalla Trentonin pohjoisreunalla. Neljältä aamulla sinne ajaa kotoani kymmenessä minuutissa. Muina aikoina ajoaika voi olla mitä tahansa. Pysähdyin punaisiin valoihin Oldenin ja State Avenuen kulmassa, ja juuri kun valo vaihtui vihreäksi, kuulin laukauksia takaani ja äänen, kun kolme luotia osui metalliin ja lasikuituun. Olin melko varma, että metalli ja lasikuitu olivat minun, joten painoin kaasua ja kiisin risteyk-

sen poikki. Ajoin North Clintonin yli ja jatkoin matkaa vilkaisten välillä taustapeiliin. Ruuhkasta oli vaikea tehdä johdopäätöksiä, mutta kukaan ei näyttänyt seuraavan minua. Sydän hakkasi, ja käskin itseni rauhoittua. Ei ollut mitään syytä ajatella, että kyse oli mistään muusta kuin umpimähkäisestä ammuskelusta. Joku jengiläinen varmasti vain piti hauskaa ja harjoitteli tarkkuusammuntaa. Jossainhan ihmisen on harjoitettava, vai mitä?

Kaivoin kännykän laukustani ja soitin Morellille. »Joku ammuskelee autoja Oldenin ja State Avenuen kulmassa», sainoin hänelle. »Kannattaisi varmaan lähettää partio tarkistamaan tilanne.»

»Oletko kunnossa?»

»Olisin paremmassa, jos olisin syönyt sen toisenkin donitsin.» Sen enempää en sillä hetkellä pystynyt elvistelemään. Puristin rattia rystyset valkoisina, ja jalkani tärisi kaasupolkimella. Hengitin syvään ja sanoin itselleni, että olin vain hiukan jännittynyt. En paniikissa. En kauhuissani. Vain hiukan jännittynyt. Ei tarvitsisi muuta kuin rauhoittua ja hengittää vielä pari kertaa syvään, ja sitten olisin kunnossa.

Kymmenen minuutin kuluttua käännysin nappitehtaan parkkipaikalle. Tehdas oli valtavassa, kolmikerroksisessa punatiilirakennuksessa. Tiilet olivat tummuneet ajan myötä, vanhanaikaiset liukuikkunat olivat likaiset ja piha-alue oli kuin kuun pintaa. Dickens olisi rakastanut paikkaa. En ollut ihan varma, olisiko se minun juttuni. Tosin *minun juttuni* oli nykyään vaikea määritellä.

Nousin autosta ja kiersin katsomaan sen perää siinä toivossa, että olisin ollut väärässä laukausten suhteen. Tunsin kuinka adrenaliini alkoi taas kihistä suonissani, kun näin vahingot.

Autoni oli saanut kolme osumaa. Kaksi luotia oli uponnut takapaneeliin, ja kolmas oli rikkonut toisen perävalon.

Minua ei ollut seurattu parkkipaikalle, eikä kadulla näkynyt yhtään hidastelevaa autoa. Väärään aikaan väärässä paikassa, sanoin itselleni. Ja olisin uskonutkin sen ilman surkeaa edellistä työpaikkaani ja niitä kahta viestiä. Oli miten oli, vainoharhaisuus oli siirrettävä syrjään, jotta en olisi tuskanhiki otsalla, kun yrittäisin saada jonkun palkkaamaan minut.

Kävelin parkkipaikan poikki toimistotiloihin johtaville lasisille parioville, ja astuin aulaan. Aula oli pieni, sen laattalattia kulunut ja seinät merisairaanhöhkeä. Jostain, ei kovin kaukaa, kuului nappikoneiden ääni. Puhelimet soivat jossain päin rakennusta. Menin vastaanottotiskille ja kysyin Karen Slobodskya.

»Ei onnistu», nainen sanoi. »Olet ikävä kyllä kaksi tuntia myöhässä. Otti juuri lopputilin. Marssi ulos kuin Slobodskyhurrikaani huutaen jotakin seksuaalisesta häirinnästä.»

»Täällä on siis työpaikka auki?» kysyin ajatellen, että päivä olisi vihdoinkin muuttumassa paremmaksi.

»No siltä tosiaan näyttää. Soitan hänen pomolleen, Jimmy Alizzille.»

Kymmenen minuuttia myöhemmin istuin Alizzia vastapäätä hänen huoneessaan. Alizzi istui pöytänsä ääressä, ja hänen muutenkin pieni olemuksensa näytti vielä pienemmältä valtaviiden huonekalujen keskellä. Hän vaikutti olevan nelisäkymmenissä. Hiukset oli vedetty sileiksi taakse, ja korostuksesta ja ihonväristä tuli mieleen intialainen.

»Sanon heti saman tien, etten ole intialainen», Alizzi sanoi. »Kaikki luulevat minua intialaiseksi, mutta he erehtyvät. Olen kotoisin hyvin pienestä saarivaltiosta Intian rannikolta.»

»Sri Lankasta?»

»Ei, ei, ei», hän sanoi ja heilutti minulle luisevaa sormeaan.
»En ole Sri Lankasta. Kotimaani on vielä pienempi. Olemme hyvin ylpeää kansaa, joten sinun on pidettävä huoli, ettet syyllisty etniseen syrjintään.»

»Toki. Mikä kotimaasi nimi mahtaa olla?»

»Latorran.»

»Koskaan kuullutkaan.»

»Siinä näet, liikut jo aikamoisen heikoilla jäillä.»

Onnistuin olemaan irvistämättä.

»No niin, olet siis työskennellyt palkkionmetsästäjänä», Alizzi sanoi silmäillen ansioluetteloani kulmat koholla. »Aika jännittävä työ. Miksi halusit lähteä moisesta työpaikasta?»

»Etsin työtä, jossa olisi enemmän ylenemismahdollisuuksia.»

»Voi sentään, hetken päästä yrittäisit siis minun pallilleni.»

»Niin, no siihen menisi varmasti vuosia, ja kukapa tietää... itse saattaisit olla jo pääjohtajana siinä vaiheessa.»

»Olet mahdoton imartelija», Alizzi sanoi. »Se on hyvä. Entä mitä tekisit, jos pyytäisin sinulta seksuaalisia palveluksia? Uhkaisitko haastaa minut oikeuteen?»

»En. En luultavasti reagoisi mitenkään. Paitsi jos kävisit päälle. Siinä tapauksessa potkaisisin sinua paikkaan, johon sattuu kovasti, etkä luultavasti pystyisi koskaan enää siittämään lapsia.»

»Kuulostaa reilulta», Alizzi sanoi. »Täällä sattuu juuri olemaan paikka auki, joten se on sinun. Voit aloittaa huomenna, tasan kahdeksalta aamulla. Älä myöhästy.»

Mahtavaa. Minulla on oikea työ kivassa siistissä toimistossa, jossa kukaan ei yritä ampua minua. Pitäisi siis olla tyy-

tyväinen, vai mitä? Enkö minä juuri tätä halunnut? Miksi minua sitten masentaa?

Raahauduin portaita pitkin aulaan ja sieltä parkkipaikal-
le. Löysin autoni ja masennus vain paheni. Inhosin autoani.
Vaikka ei se varsinaisesti huono auto ollut. Se ei vain ollut
se oikea auto. Ja olisi sitä paitsi mukavaa omistaa auto, jossa
ei olisi kolmea luodinreikää.

Ehkä minun pitäisi saada toinen donitsi.

Puoli tuntia myöhemmin olin taas kotona. Olin pysähtynyt
matkalla Tasty Pastryyn ja ostanut sieltä edellispäivän synty-
mäpäiväkakun. Siinä luki ONNEA LARRY. En tiedä, miten
Larry mahtoi juhlia syntymäpäiviään, mutta ainakaan niihin
ei kuulunut kakku. Siinä missä Larry menetti, minä voitin.
Jos kaipaa piristystä, syntymäpäiväkakku toimii aina. Tämä
oli sokerikakku, jonka pinnassa oli ällöttävä rasvasta, vanillii-
nista ja sokerista tehty valkoinen kuorrutus. Se oli koristel-
tu isoilla tahmeilla ruusuilla, jotka oli muotoiltu vaaleanpu-
naisesta, keltaisesta ja violetista kuorrutemassasta. Kakussa
oli kolme kerrosta, joiden välissä oli sitruunalla maustettua
kermavaahtoa. Ja se oli tarkoitettu kahdeksalle hengelle, eli
juuri sopiva minulle.

Riisuin vaatteet lattialle ja kävin kakun kimppuun. An-
noin nokareen Rexille ja ryhdyin itse syömään loppukakkua.
Söin kaikki kohdat, joissa oli isoja vaaleanpunaisia ruusuja.
Alkoi vähän kuvottaa, mutta jatkoin sitkeästi. Söin kaikki
kohdat, joissa oli isoja keltaisia ruusuja. Jäljellä oli violetti
ruusu ja pari ruusutonta palaa. En kyennyt. En pystynyt syö-
mään enempää kakkua. Hoipertelin makuuhuoneeseen. Oli
pakko päästä päivänunille.

Vedin t-paidan päälleni ja jalkaan Scooby-Doo-bokserit, joissa on joustovyötärö. Voi luoja, eivätkö joustovyötäriset vaatteet olekin ihania? Olin jo toinen jalka sängyssä, kun näin tyynyliinaan kiinnitetyn lapun. KANNATTAÄ PELÄTÄ. KANNATTAÄ TOSISSAAN PELÄTÄ. SEURAAVALLA KERRALLA TÄHTÄÄN YLEMMÄKSI.

Ajattelin, että olisin varmaan pelännyt enemmän, ellen olisi juuri syönyt viittä palaa täytekkakua. Lähinnä minua nimittäin pelotti se, että oksentaisin. Kurkistin sängyn alle, suihkuverhon taakse ja kaikkiin kaappeihin. Ei karvaisia hirviöitä missään. Suljin ulko-oven turvasalvan ja laahustin takaisin makuuhuoneeseen.

Juttu on nimittäin näin. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun joku oli murtautunut asuntooni. Luokseni itse asiassa murtaudutaan lähes säännöllisesti. Ranger livahtaa sisään kuin savu oven alta. Morellilla on avain. Ja kaikenkarvaiset pahikset ja psykopaatit ovat onnistuneet murtamaan kaikki kolme lukkoa, jotka ovessani on. Osa on jopa jättänyt jälkeensä uhkaavia viestejä. En siis ollut niin järkyttynyt kuin olisin voinut olla ennen uraani palkkionmetsästäjänä. Ensireaktioni oli lähinnä lamaantunut epätoivo. Halusin eroon kaikesta pelottavasta. Olin kyllästynyt pelkäämään. Olin lopettanut pelottavan työni, ja nyt halusin pelottavat ihmiset pois elämästäni. En enää koskaan halua joutua siepatuksi. En halua joutua uhatuksi veitsellä enkä ampuma-aseella. En halua, että joku murhanhimoisen hullu uhkailee tai varjostaa minua tai ajaa ulos tieltä.

Ryömin vällyjen alle ja vedin peiton pääni yli. Olin jo melkein unessa, kun joku veti peiton pois. Kiljaisin ja tuijotin suoraan Rangeriin.

»Mitä hemmettiä touhuat?» huusin hänelle kiskoen peittoa päälleni.

»Tulin kylään, beibi.»

»Kävikö mielessä soittaa ovikelloa?»

Ranger hymyili. »Eihän siinä olisi mitään hauskaa.»

»En tiennyt, että haluat pitää hauskaa.»

Ranger istuutui sängyn reunalle ja hänen hymynsä levisi. »Tuoksut syötävän hyvältä», hän sanoi. »Tulee mieleen juhlat.»

»Täytekakkuhengitys. Ja onko tässä taas kyseessä joku kaksimielisyys?»

»Joo», Ranger sanoi, »mutta ei se johda mihinkään. Pitää mennä takaisin töihin. Tank odottaa auto käynnissä. Tulin vain kysymään, oletko ihan tosissasi ottanut lopputilin.»

»Sain töitä nappitehtaasta. Aloitan huomenna.»

Ranger ojensi kätensä ja otti viestilapun tyynyliinalta. »Uusi poikaystävä?»

»Joku oli murtautunut tänne, kun olin ulkona. Ja sama tyyppi varmaan ampui autoani aiemmin tänään.»

Ranger nousi seisomaan. »Olisi hyvä kannustaa ihmisiä olemaan tekemättä moista. Tarvitsetko apua?»

»En vielä.»

»Beibi», Ranger sanoi. Ja lähti.

Kuuntelin tarkkaan, mutta en kuullut ulko-oven aukeavan tai sulkeutuvan. Nousin ja hiivin eri puolilla asuntoa. Ei Rangeria. Kaikki lukot olivat kiinni ja salpa paikoillaan.

Hän olisi varmaan voinut poistua olohuoneen ikkunan kautta, mutta sitten hänen olisi pitänyt laskeutua rakennuksen seinää myöten kuin Hämähäkkimies.

Puhelin soi, ja katsoin kuka soitti. Lula. »Jou», sanoin.

»No jou, hemmetti. Kehtasitkin tuupata minulle työsi.»

»Tarjouduit itse.»

»Olin varmaan saanut auringonpistoksen. Hullukaan tätä työtä haluaisi.»

»Onko pulmia?»

»No helvetti. Mitään muuta olekaan kuin pulmia. Apu olisi tarpeen. Olen yrittänyt napata Willie Martinin, mutta mokoma ei ole yhteistyöhaluinen.»

»Kuinka yhteistyöhaluton hän on?»

»Häipyi kämpästään ja jätti minut käsiraudoilla kiinni sänkyynsä.»

»Melko yhteistyöhalutonta.»

»No niin on, eikä siinä vielä kaikki. Olen vähän niin kuin alasti.»

»Herranjestas! Kävikö hän kimppuusi?»

»No ei suoranaisesti. Hän oli suihkussa, kun hyökkäsin sisään. Oletko ikinä nähnyt Willie Martinia alasti? Kaunis mies. Pelasi ammattilaisena baseballia mutta rikkoi sitten polvensa ja joutui siirtymään autoalalle.»

»Yhym.»

»No, tilanne siinä sitten eteni, ja nyt olen käsiraudoilla kiinni mokoman sängynrähjässä. Eikä minulle yleensä tämmöistä tapahdu, hitto soikoon. Olen tosi valikoiva miesten suhteen. Ja sitä paitsi kuka tahansa olisi hypännyt hänen kanssaan sänkyyn. Pelkkää lihasta ja ahteri, johon tekisi mieli upottaa hampaansa.»

Mielikuva sai minut harkitsemaan kasvissyöjäksi ryhtymistä.

Willie Martin asuu ylimmässä kerroksessa graffitien peittämässä varastorakennuksessa, jonka alakerrassa on varastettu-

jen autojen purkamo. Rakennus sijaitsee Stark Streetin korttelissa numero seitsemänsataa, ja alue näyttää niin rähjäiseltä, että se on kuin Irakin pommitusten jäljiltä.

Pysäköin autoni Lulan punaisen Firebirdin taakse ja siirsin viidesti laukeavan Smith & Wessonini laukusta takintaskuun. En ole mikään aseiden ystävä eikä minulla yleensä ikinä ole asetta mukana, mutta autoni ammuskelu ja viestilaput olivat saaneet minut hermostumaan sen verran, etten halunnut seikkailla Stark Streetillä aseettomana. Lukitsin auton ovet, kävelin huterannäköisen tavarahissin ohi ja laahustin portaita pitkin yläkertaan. Portaikko johti pieneen, likaiseen aulaan ja ovelle, jossa oli numeroa neljäkymmentä olevan korkokengän jälki. Willie ei ollut tainnut avata ensi koputuksen jälkeen, ja Lula oli käynyt kärsimättömäksi.

Käänsin ovenkahvaa, ja ovi levähti auki. Luojan kiitos, en nimittäin ole koskaan ollut erityisen hyvä ovien potkimisessa. Työnsin pääni varovasti sisään ja huusin »haloo».

»Haloo itsellesi», Lula sanoi. »Äläkä sano mitään. En ole hyvällä tuulella. Avaa vain nämä hiivatin käsiraudat ja mene pois tieltä, koska tarvitsen ranskalaisia. Aivan *helvetinmoisen* määrän ranskalaisia. Olen roskaruokahädässä.»

Lula oli huoneen toisessa päässä kietoutuneena lakanaan, toinen käsi käsiraudalla kiinni sängynpäädyssä ja toinen piteli lakanaa paikoillaan.

Otin käsirautojen yleisavaimen taskustani ja katselin ympärilleni. »Missä vaatteesi ovat?»

»Vei ne mennessään. Voitko kuvitella? Sanoi antavansa minulle opetuksen, jotta en enää jahtaisi häntä. Sanonpa vain, että miehiin ei voi luottaa. Saavat haluamansa ja häipyvät saman tien toisen kalsarit taskussaan. Enkä edes ym-

märrä, mistä hän hermostui. Tein vain työtäni. Kysyi: 'Tekikö hyvää?' Ja minä vastasin: 'Voi beibi, tosi hyvää.' Ja sitten yritin panna hänet rautoihin. Eikä se helvetti edes tehnyt erityisen hyvää, ja minähän olen nyt ammattimainen palkkionmetsästäjä. Toimitettava elävänä tai kuolleena, kalsareilla tai ilman, eikö niin? Minun oli pakko panna hänet rautoihin.»

»No juu, mutta seuraavalla kerralla kannattaa pukea päälle ennen kuin yrittää panna jonkun rautoihin.»

Lula avasi käsiraudat ja satoi lakanan solmuun, jotta se pysyisi paikoillaan. »Hyvä vinkki. Pidän tuon mielessä. Juuri tuommoisia vinkkejä tarvitsen, jotta minusta tulee taitava palkkionmetsästäjä. Onneksi hän unohti ottaa käsilaukkuni. Olisin tosi vihainen, jos hän olisi vienyt senkin.» Lula meni peräseinällä olevan piirongin ääreen, kaivoi sieltä t-paidan ja urheilusortsit ja veti ne ylleen. Sitten hän tyhjensi laatikoista loput vaatteet, kantoi ne ikkunan ääreen ja heitti pihalle.

»No niin», Lula sanoi, »olo alkaa olla parempi. Kiitos, kun tulit avuksi. Ja hyvä uutinen on se, ettei kukaan näytä varastaneen autoasi. Siellä se edelleen nököttää kadunvarressa.» Lula meni vaatekaapille ja otti lisää vaatteita. Pukuja, kenkiä ja takkeja. Kaikki ikkunasta pihalle. »Pääsin vauhtiin», hän sanoi ja katseli ympärilleen. »Mitä muuta voisi heittää ikkunasta ulos? Mahtuisikohan tuo jättimäinen telkkari? Hei, entäs keittiökoneet? Hae leivänpaahdin.» Lula käveli huoneen poikki, otti pöytälamppun ja vei sen ikkunan ääreen. »Hei!» hän huusi, työnsä päänsä ikkunasta ja tuijotti kadulle. »Näpit irti siitä autosta. Sinäkö se olet, Willie? Mitä hemmettiä touhuat?»

Juoksin ikkunalle ja katsoin ulos. Willie Martin läimi autoani lekalla.

TÄMÄ PAINOTUOTE NAURATTA VAKAVASTI SINUA JA YMPÄRILLÄSI OLEVIA

Stephanie Plum yrittää lopettaa palkkionmetsästäjän hommat, mutta se on helpommin sanottu kuin tehty.

Tappouhkauksiin ja murhayrityksiin kyllästynyt Stephanie Plum ripustaa palkkionmetsästäjän hanskat naulaan ja menee nappitehtaalle töihin. Takuuluottomaailmasta irtautumista hidastavat Stephanien tehtävät perinyt Lula, joka ei tunnu pärjäävän ilman ystäväänsä, ja kaunaa kantava entinen asiakas, joka yrittää nitistää Stephanien.

Stephanien hengissäpysymisponnisteluihin osallistuvat Plum-sarjan aiemmista osista tutut värikkäät sukulaiset ja ystävät, kuten kilpakosijat Morelli ja Ranger, ainutlaatuinen Mummu Mazur ja häitään valmisteleva Valerie-sisko.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 409244

84.2

ISBN 978-951-0-40924-4

